

eksakt videnskab at gøre det op. Jeg tror ikke, det kan gøres op i kroner og øre, men jeg mener faktisk, at de offentlige repræsentanter kan spille en positiv rolle som formidlere af de samfundshensyn, som måske ellers ville drukne i det almindelige bestyrelsesarbejde og hensyn til bundlinjen osv., osv.

De offentlige repræsentanter har samme stilling i bestyrelsen som andre bestyrelsesmedlemmer, dvs. de har samme rettigheder, og de har samme pligter og ansvar og herunder altså også strafansvar, hvis det går helt galt, som andre bestyrelsesmedlemmer. Der gælder ikke en særlig indberetningspligt hverken til mig som minister for lovgivningen om pengeinstitutter og forsikringssselskaber eller til økonomiministeren, for så vidt angår realkreditinstitutter. Der er heller ikke nogen instruktionsbeføjelse den ene eller den anden vej, og det er heller ikke meningen.

Den offentlige repræsentant har dog på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer pligt til at orientere Finanstilsynet om forhold, som er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte virksomhed.

De offentlige repræsentanter skal altså arbejde for, at der tages samfundsmæssige hensyn, at love og gældende regler holdes, og at den finansielle virksomhed udvikles tilfredsstillende. Viser der sig situationer, hvor den offentlige repræsentant ikke kan løse denne opgave, må han eller hun tage sin stilling som bestyrelsesmedlem op til overvejelse.

Jeg mener, at det i de finansielle virksomheder, der forvalter betroede midler, og som har samfundsökonomisk betydning, er rigtigt med offentlige repræsentanter.

Jeg kan se, at forslagsstilleren er inde på tanken om at indsætte private repræsentanter i den offentlige sektor. Jeg tror nok, at analogien halter lidt, hvis man tager hele den offentlige sektor med; hvis det derimod skal forstås sådan, at forslagsstillerne går ind for offentlige repræsentanter i finansielle virksomheder, hvis der også indsættes private repræsentanter i offentlige erhvervsvirksomheders bestyrelser, så synes jeg egentlig, det åbner for en meget interessant diskussion.

Til sidst tror jeg, man skal huske, at finansielle virksomheder ikke alene er almindelige erhvervsdrivende selskaber. De har via deres forretningspolitik en væsentlig indflydelse på hele samfundsökonomien, og på den baggrund - nu kan jeg så sige det for tredje gang - finder

jeg faktisk, at den offentlige repræsentant er et nyttigt og et ønskeligt led i det samvirke, som foregår og skal foregå mellem finansielle virksomheder og det øvrige samfund.

Og jeg må på den baggrund sige, at regeringen ikke kan tilslutte sig forslaget.

Sonja Mikkelsen (S):

Erhvervsministeren har her givet en meget fin beskrivelse af hele argumentationen og af de overvejelser, der ligger bag, at man overhovedet har indført offentlige repræsentanter i den finansielle sektors bestyrelser, og Socialdemokratiet kan helt tilslutte sig konklusionerne i erhvervsministerens tale og afvise forslaget. Det er vigtigt, at man her har nogle repræsentanter, som er uafhængige, og som kan tilføre bestyrelsesarbejdet det bredere samfundsmæssige perspektiv.

Forslaget er jo en genfremsættelse fra 1991-92-samlingen. Dengang kunne det ikke vedtages, da havde vi en borgerlig regering, og så ved jeg ikke, om Fremskridtspartiet har forestillet sig, at det kan vedtages under denne regering.

Jeg kan selvfølgelig have en vis forståelse for, at Fremskridtspartiet efter landsmødet har behov for at få samling på sin politik, men det ville være venligt over for Folketingets øvrige partier, om man gjorde ligesom andre partier: Skrev et program frem for at fremsætte alle sine gamle ideer som forslag her i Folketinget, når man udmærket godt ved, at de ikke kan vedtages.

Pia Larsen (V):

Som erhvervsministeren sagde for et øjeblik siden, er det ikke første gang, at dette spørgsmål om offentlige repræsentanter i pengeinstitutter, forsikringssselskaber og realkreditinstitutter rejses. Fremskridtspartiet har tidligere fremsat forslag om, at disse offentlige repræsentanter ikke skal findes i bestyrelserne.

Venstre kan følge Fremskridtspartiet så langt, at det ofte kan være svært at se, hvilken særlig rolle disse repræsentanter er i stand til at varetage, for de har nøjagtig de samme rettigheder og pligter som andre bestyrelsesmedlemmer. Derfor vil det heller ikke være muligt, som Fremskridtspartiet efterlyser, at advare myndighederne eller andre om en skæbnesvanger udvikling i virksomheden, som der står i bemærkningerne til lovforslaget.